

og derfor ogsaa skulle lystre, naar det kommer til Stykket — at den Mand, der bedst er paa sin Blads i Folketirken, bedst udfylber sin Gerning der, som kan tilfredsstillende de levende kristnes Krav og Trang, og som samtidig kan tage Hensyn til Menighedens forskellige Elementer, disse Staaensomhed og Taalmodighed over for dem, hvor han mener, det kræves, er en af dem, hvortil der stilles de største Krav. Den, der paa den Maade virkelig vil være en Herrens Tjener og samtidig være alles Tjener for at vinde nogen, har efter min Mening saa mange Bryderier og Bekymringer, og Pinagtigheder, at ikke nogen anden Embedsmand har det saaledes, og det er navnlig den største Misforstaaelse, at Valgmenighedspræsterne have strengere Dage end vi andre, hvis man da ikke har den kyniske Opfattelse, at Penge kunne gøre alt; thi det, at staa og prædike for tomme Stole, naar man har en levende Overbevisning om, at man har et Ord at føre, som burde høres, er meget tungere, end naar man har en Menighed, som samler sig om en. Jeg tror, derfor, man bør Vret i stadig at tale om, at Folketirkens Præster have saa gode Dage, og blide Naar og derfor skulle lystre. Naar man atter og atter rundt omkring siger, at Præsterne skeje ud, saa siger jeg: saa tving dem ikke til at skeje ud, tving dem ikke til at gaa ind paa Partivæsen, men saa hjælp dem en lille Smule, som prøve paa at holde det hele sammen, og det vil jeg ærlig talt tilstaa, at hvis denne Paragraf bliver staaende, er det en daarlige Hjælp; derfor stemmer jeg for, at den gaar ud.

Jeg skal slutte med at staa, at jeg ved særdeles godt, at det ærede 2de Medlem for 1te Kres vil sige: Skru dog ikke den Sag saa højt op, det er en lille uskyldig Sag, et lille bitte Lovforslag. Jeg vil blot sige: at alle andre Steder i Verden har denne Sag givet Anledning til meget heftige Kampe. Ingen Steder er den tilnærmelsesvis gaaet igennem i en Skikkelse som den, hvori den foreløbig er gaaet igennem hos os, og hvis man ikke maa protestere mod denne Skikkelse, er det med andre Ord at sige, at den danste Gejslighed maa ikke en Gang protestere mod den Behandling, som hvides den. Jeg tror, at Sagen er ganske overordentlig vigtig, og at man ikke skal gaa den Vej, som man her er flaaet ind paa, foreløbig, og at det ganske sikkert er baade kloge og hensynsfuldest at gaa tilbage til den gamle Paragraf, hvilket jeg altsaa tillader mig at foreslaa.

Formanden: Det ærede 1ste Medlem for 1te Kres (Ethyr) bad om Ordet for en kort Bemærkning i Anledning af det

Foredrag, som vi nylig hørte. Jeg kunde imidlertid ikke straks give det ærede Medlem Ordet, da den ærede Justitsministers Ret naturligtvis var afgørende, allerede af den Grund, at Ministeren er Endringsforslagsstiller. Nu er imidlertid den ærede Minister enig i, at det ærede Medlem faar Ordet for en kort Bemærkning.

Ethyr: Jeg skal kun gøre den ganske korte Bemærkning, at jeg, som jeg allerede har udtalt ved en tidligere Behandling, for mit Bedkommende ingen Frygt nærer for, at det under den nuværende Kultusminister skal blive paalagt Præsterne, at de skulle fungere ved Sigbrænding.

Justitsministeren (Melleman): Ja, jeg er nødt til at tilbagefalde i de ærede Medlemmers Erindring, hvorledes det egentlig er gaaet til, at § 5 er kommen til at lyde saaledes, som den nu lyder. Det gik saaledes til, at den Gang, da Sagen var til første Behandling her, gjorde det ærede Medlem, som nu først havde Ordet her i et længere Foredrag, den Indvending mod § 5, eller i alt Fald opstillede han den Tvivl med Hensyn til § 5, at naar det i § 5 hedder, at det ikke skal være nogen tvungen Sag for Folketirkens gejstlige at forrette Hordpaastelse eller foretage anden kirkelig Handling, hvor Sigbrænding finder Sted, maa det vel betyde, at det skal være frivilligt for dem saaledes, at de, der ville det, kunde gøre det. Det var det ærede Medlem selv, der gjorde den Bemærkning, at det syntes han ikke om, at en saadan enkelt Præst kunde sige, at han vilde foretage kirkelige Handlinger ved Sigbrændinger, og at andre Præster sagde, at det vilde de ikke. Det ærede Medlem mente, at der burde være en Regel, og saa vidt jeg husker, var det ved den samme Behandling eller maaste ved den følgende, at det ærede Medlem talte om, at der manglede Disciplin i Folketirken saaledes, at naar man ikke kunde saa noget forrettet hos den ene Præst, kunde man gaa til den anden, og at det var en Uorden. Det var ikke mig, der kom frem med disse Bemærkninger, men det var det ærede Medlem, der kom frem med dem, og mig, der gav ham Ret deri, idet jeg, ogsaa finder, at det er urigtigt for den kirkelige Enheds- og Organismes Skyld, at der aabnes en Afgang til saa stor Vilkaarlighed for den enkelte. Jeg tror heller ikke, at det finder Sted andre Steder.

Det er den historiske Anledning til Paragraffen, at disse Bemærkninger fremkom fra det ærede Medlems Side. Saa sagde